

**Mária és József csodálkozik**

Az evangéliumi szakasz egy-egy szereplője kapcsán gondoljuk végig az alábbiakat:

**Simeon:** Simeon az elengedés jelképe. Tudja, hogy elég látnia Jézust. Nem kell hallania szavait, nem kell látnia tetteit. Példa számomra, mert tudja, hogy mi az „elég”. Tudja, hogy mi az, ami elérhető, és mi az, ami már irreális számára. Szemben Mózással, aki sokkal nagyra-vágyóbb volt, és nem akarta elfogadni, hogy nem jut be az ígéret földjére (MTörv 3,25). Ha nem is térben, de időben számomra is van egy határ, amelyen túl már egy új világ, a gyerekeink világa kezdődik. Ott vendég lehetek, de már nem igazán értem a szabályait, a működésmódját.

Simeon a beteljesült életet is jelképezi számomra. Szeretném, ha bennem is hála lenne azért, amit megélhettem. Ha visszagondolok, talán két élet is kijönne abból a sok-sok élményből, történésből, amiben részem volt mostanáig.

**Lélek:** A Lélek indításait kevésbé a tudatos gondolatok, inkább a vágyak, érzések jelenítik meg bennünk. A tudatunkkal úgy tapasztaljuk meg a Lelket, mint valami tőlünk különböző, tőlünk független, néha rejtélyes, kiszámíthatatlan, megmagyarázhatatlan részünket, amely mégis bennünk van, elválaszthatatlan tőlünk. A Lélek a középpontban, a „szívben” lakik.

**Jézus:** Jézus ebben a szakaszban a vágyaink „tárgyát” jelképezi. Azt, akit/amit mindnyájan el akarunk érni, meg akarunk látni. Azt, akinek/aminek a megtapasztalása bizonyosságot, megnyugvást, vagy éppen reményt ad.

**Mária:** Mária lelkét kard járja át. Ezt a mondatot valójában képzavarnak éreznénk, ha nem vált volna szólássá. A kard nyilván a fájdalmat jelképezi, amit át kell majd élnie Máriának. A „sok szív gondolatainak lelepleződésén” nem feltétlenül valami erkölcsi ítéletre, a jó és a rossz messianisztikus szétválasztására kell gondolnunk. Egyszerűen csak arról van szó, hogy a szívben lakozó Lélek (lásd feljebb) Jézus hatására közvetlenebbül megnyilvánul.

**József:** Azt mondják, egy gyermek istenképének alakulásában a legnagyobb szerepe az apának van. Eszerint Józsefnek döntő szerepének kellett lennie abban, ahogyan Jézus az Atyáról gondolkozott. Lehet, hogy ha tisztában lennénk ennek a jelentőségével, akkor Józsefet még Máriánál is nagyobb tiszteletben tartanánk!

*Tanos Gábor, Székesfehérvár*